

„Aki követni akar, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét és kövessen.” (Mt 16,24)

Jézus nyilvános életének delén járva nagy erővel hirdeti, hogy Isten országa közel van. Épp Jeruzsálembe készül. Tanítványai sejtik, hogy milyen nagy küldetésben jár, és felismerik benne Isten küldöttét, akire egész Izrael népe vár. Most végre szabadulást remélnék a római hatalomtól, valamint bíznak egy békét és virágzást hozó jobb világban.

Jézus azonban nem akarja, hogy ábrándokat kergessenek: világosan megmondja, hogy jeruzsálemi útja nem vezet győzelemre, hanem visszautasítják, szenvednie kell és megölik. Azt is feltárja előttük, hogy harmadnap feltámad. Nehéz megérteni és befogadni a szavait. Péter szemrehányást is tesz, nem akarja, hogy ez megtörténjen, és meg is próbálja lebeszélni róla Jézust.

Jézus határozottan megintí Pétert, aztán tanítványaihoz intézi ezt a felkavaró meghívást:

„Aki követni akar, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét és kövessen.”

Vajon mit kér Jézus ezekkel a szavakkal a tanítványaitól, a mai tanítványaitól is? Hogy megvessük saját magunkat? Hogy mindannyian teljes önmegtagadást vállaljunk? Azt kéri, hogy a szenvedést keressük, és így legyünk Isten nagyobb tetszésére?

Ez az ige inkább arra hív, hogy Jézus lépteit kövessük, fogadjuk be az evangéliumi értékeket és követelményeket, hogy egyre inkább rá hasonlítsunk. Ez azt jelenti, hogy éljük meg teljességgel az életet, ahogy Ő tette, akkor is, amikor a kereszt árnyékolja be utunkat.

„Aki követni akar, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét és kövessen.”

Tagadhatatlan, hogy mindenkinek megvan a maga keresztje: a fájdalom különböző formái

részét képezik az emberi életnek, mégis úgy tűnik, érthetetlen számunkra, és ellenkezik a boldogság iránti vágyunkkal. Jézus pedig megtanít, hogy éppen ebben fedezzünk fel egy váratlan fényt. Olyan ez, mint amikor néha belépünk egy templomba, és felfedezzük, milyen csodálatos és ragyogó üvegablakai vannak, melyeken kívülről nem látszik semmi szépség.

Ha Jézust akarjuk követni, Ő azt kéri, hogy teljes mértékben fordítsuk meg az értékrendünket, mozdítsuk ki önmagunkat világunk középpontjából, és utasítsuk vissza a személyes érdekérvényesítés logikáját. Azt ajánlja, hogy jobban figyeljünk oda mások szükségleteire, mint a sajátunkra, hogy próbáljunk minden erőnkkel örömet szerezni másoknak, úgy, mint Ő, aki egyetlen alkalmat sem szalasztott el, hogy bátorítsa és reménnyel töltsen el azokat, akikkel találkozott. Az önzésünktől való megszabadulás útján elindulhatunk emberségünk kiteljesedése felé, és ebben a szabadságban megtalálhatjuk személyiségünk teljes megvalósulását.

„Aki követni akar, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét és kövessen.”

Jézus arra hív, hogy tegyünk tanúságot az evangéliumról, akkor is, ha ezt a hűséget próbára teszik a környezetünkben tapasztalható kisebb-nagyobb értetlenségek. Jézus velünk van, és azt akarja, hogy vele együtt tegyük fel az életünket arra, hogy megvalósuljon a legnagyobb ideál: az egyetemes testvériség, a szeretet civilizációja.

A szeretet radikalizmusa az emberi szív legmélyebb vágya. Ezt tanúsítják a nem keresztény vallási hagyományok egyes követői is, akik komolyan a lelkiismeretükre hallgattak. Gandhi így ír: *„Ha valaki megölne, és én a gyilkosomért mondtam imával az ajkamon halnék meg, és Istenre emlékeznék az Ő élő jelenlétének tudatában szívem szentélyében, akkor és csak akkor lehetne elmondani rólam, hogy él bennem az erősek erőszakmentessége.”* [\[1\]](#)

Chiara Lubich a megfeszített és elhagyott Jézus titkában találta meg az orvosságot a sebek gyógyítására személyes életünkben és az emberek, csoportok és népek között is. Sokakkal megosztotta ezt a tapasztalatát, amikor például 2007-ben a különböző keresztény egyházak és egyházi közösségek Stuttgartban megtartott rendezvényére így írt:

Életünk folyamán mi is mindnyájan átélünk az övéhez legalább kicsit hasonló fájdalmakat. (...) Amikor szenvedünk, és átéljük ezeket a fájdalmakat, Őrá emlékezzünk, aki mindezt magára

vette: szinte Ő van jelen, az Ő fájdalmában részesedünk. Tegyük úgy, mint Jézus, aki nem maradt ott megkövülten, hanem ahhoz a kiáltáshoz még hozzáfűzte: „Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet” (Lk 23,46), és újra ráhagyatkozott az Atyára.

Hozzá hasonlóan mi is túlléphetünk a fájdalomon, és legyőzhetjük a megpróbáltatást azzal, hogy kimondjuk: „Szeretlek, elhagyott Jézus, téged szeretlek ebben, ez a fájdalom rád emlékeztet, a te megnyilvánulásod, a te arcod”. És ha a következő pillanatban tovább szeretjük a testvéreinket, és azt tesszük, amit Isten akar, legtöbbször megtapasztaljuk, hogy a fájdalom (...) öröme változik. (...) Azokban a kis közösségekben is, ahol élünk, (...) találkozhatunk kisebb vagy nagyobb széthúzással. Ezekben a fájdalmakban is az Ő arcát fedezhetjük fel, legyőzhetjük magunkban a fájdalmat, és azon lehetünk, hogy helyreállítsuk a testvériséget a többiekkel. (...) A közösségi kultúra útját és modelljét a keresztre feszített és elhagyott Jézusban találjuk meg.” [2]

Letizia Magri

[1] M.K. Gandhi, *Antiche come le montagne*, Ed. di Comunità, Milano 1965, pp. 95-96.

[2] C. Lubich, *A közösségi kultúráért – „Együtt Európáért”* Nemzetközi találkozó – Stuttgart, 2007. május 12. – web oldal:
http://www.fokolare.hu/wp-content/uploads/2007/05/St_Chiara_Lubich.doc

forrás: fokolare.hu